

blot anføres, at især konventionens *artikel 14* vedrørende den individuelle klageret gav anledning til talrige ændringsforslag og delafstemninger. På *svensk* foranledning ind-sattes en bestemmelse om, at den forudsete internationale komité først vil kunne modtage klager fra personer og grupper, når mindst 10 lande har anerkendt den individuelle klageret. Artikel 14 blev i sin helhed vedtaget med 66 stemmer for (deriblandt de nordiske), ingen imod, medens 19 undlod at stemme (bl. a. de kommunistiske lande og Indien).

*Artikel 15* henviser i stk. 1 til kolonideklarationen og fastslår, at racekonventionen ikke må begrænse de petitionsmuligheder, der er tilsikret kolonibefolkninger gennem andre internationale instrumenter. Artiklens stk. 2 bestemmer, at komiteen under racekonventionen dels skal modtage kopier af petitioner fra ikke-selvstyrende områder til FN's organer, for så vidt disse petitioner vedrører konventionen, dels skal modtage beretninger fra FN's organer om foranstaltninger, der gennemføres i ikke-selvstyrende områder af de administrerende magter, og som berører konventionens principper; komiteen vil kunne fremsætte sine bemærkninger og rekommandationer til de pågældende FN-organer.

*Artikel 15* gav anledning til bevægede debatter, ikke blot på grund af kolonimagternes særlige modvilje, men også ud fra betænkkeligheder ved at gøre konventionen mere vidtgående for kolonibefolkninger end for befolkninger i selvstændige lande. Det blev således fremhævet, at en deltagende stat, der ikke ønsker at anerkende den individuelle petitionsret for sine egne borgere, måtte se i øjnene, at konventionen ifølge artikel 15 sikrede en sådan ret for indbyggerne i ikke-selvstyrende områder under den pågældende stats jurisdiktion. Herimod fremførtes det, at det netop var retfærdigt og i tråd med FN's traditioner at give kolonibefolkningerne særlig støtte, og at bestemmelsen nok ville give den racemæssige side af koloniafviklingen forøget vægt, men at den egentlig ikke repræsenterer noget principielt nyt for så vidt angår FN's holdning til individuelle petitionærer.

En delafstemning om stk. 2 delte Norden, idet Island og 11 andre afstod, medens de øvrige nordiske lande stemte for sammen

med et flertal på i alt 76. Australien, Portugal og Storbritannien stemte imod.

Hele artiklen vedtoges med 83 stemmer for (deriblandt alle nordiske), 2 imod (Portugal og Storbritannien), medens 6 afstod (Australien, Belgien, Canada, Frankrig, USA og Øvre Volta).

*Afslutningsbestemmelserne* blev udarbejdet på grundlag af et forslag fra 3. udvalgs bureau. Debatten samlede sig om det traditionelle kommunistiske forslag, hvorefter „alle stater“ skulle kunne tiltræde konventionen. Fra vestlig side gav man som sædvanlig udtryk for ønske om at undgå at bringe FN's generalsekretær i en vanskelig situation ved at overlade det til ham at afgøre, hvorvidt et givet område ville kunne anerkendes som en stat eller ej, og det vestlige synspunkt sejrede gennem vedtagelsen af den traditionelle formel, hvorefter konventionen kan tiltrædes af alle medlemsstater af FN, særorganisationerne og Den mellemfolkelige Domstol samt de stater, som Generalforsamlingen måtte opfordre til at tiltræde konventionen.

Resolution 2106, indeholdende konventionsteksten, blev enstemmigt vedtaget af 3. udvalg og plenarforsamlingen henholdsvis den 15. og 21. december 1965.

3. udvalgs beretning: A/6181.

### **Rekommandation om samtykke til ægteskab, lavalder for indgåelse af ægteskab og registrering af ægteskaber.**

(Dagsordenens punkt 59).

17. Generalforsamling vedtog i resolution 1763 (XVII) en *konvention* om samtykke til ægteskab m. v., der siden er blevet ratificeret af 15 stater, herunder Norden bortset fra Island. Samtidig vedtog 17. samling, at kommissionen vedrørende kvindernes retsstilling skulle overveje et udkast til en *rekommandation* om samtykke til ægteskab m. v.

Det af kvindekommisionen udarbejdede og af ECOSOC godkendte rekommandationsudkast har samme hovedindhold som konventionens 3 substantielle artikler, men medens konventionen kun binder de stater, som ratificerer den, antages rekommandationen at ville udøve moralsk indflydelse på alle stater. I øvrigt gik rekommandationsudkastet ud på at instituere et beretnings-system fra medlemsstaterne til FN vedrø-